

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum 30. 6. 2012

Skupina divadla DHNP

Vaše jméno Michaela Malčíková (přepis), Lukáš Kubina (rozhovor)

Demografické údaje o respondentovi

Věk

25

Pohlaví

žena

Studium

SŠ

Povolání

optik, uvaděčka DHNP

Já bych se tě zeptal na demografické údaje. Věk?

Věk 25.

Vzdělání?

Středoškolské s maturitou.

Pracuješ?

Pracuju.

Jako?

V optice.

A jsi z Brna?

Původně z Břeclavi, ale jinak už teď osm let z Brna.

Jak vlastně trávíš volný čas?

V divadle. V divadle, v divadle, v divadle. No a v přírodě. To divadlo teď zabírá nejvíc času.

A kromě toho?

Četba, teď jsem se učila na přijímačky na divadelní vědy, dneska jsem je dělala, tak nevím. Jinak v přírodě, cestování, co jde.

Muzika? Knížky? Nějaké žánry máš oblíbené?

Kriminálky.

Kromě knížek třeba do kina chodíš?

Jo a tam taky kriminálky.

Hudba třeba?

Jo, dostanu se třeba na nějaký koncert, ale vyloženě to musí být něco, co mě zaujme. Nejedu třeba prostě za něčím někam daleko, spíš tady, to co přijde za mnou.

Jaký žánry?

Kromě metalu, hardrocku a takových věcí, tak úplně všechno. Asi folk jako nejoblíbenější a nejčastější.

Do galerií?

To ani tak ne. Spíš když jsou nějaké tematické výstavy, když jsou třeba na něco zaměřené, třeba ta lidská těla nebo tady takové ty hodně komerční.

Tak jaký bys řekla, že zaujímá divadlo místo?

První místo, rozhodně. Ať už chodím sama do divadla nebo divadelní hry si čtu. Takže jako to divadlo je na prvním místě.

Do kterých divadel chodíš?

Reduta, HaDivadlo, Divadlo U stolu, Divadlo Husa na provázku, občas Burani. A když jsou nějaké v Kabinetu.

Byla bys schopná říct, jaký typ divadla preferuješ?

Určitě tady tu experimentální scénu. HaDi, Husa, Reduta, ta má teď poslední dobou hodně zajímavé hry.

A co se týče žánru?

To asi nemám výrazně vyhraněné. Když je to povedené, tak cokoliv prakticky. Je mi to úplně jedno, jestli to je klasika nějaká nebo nějaká autorská, je to úplně jedno.

Podle čeho si vybíráš právě, na co jdeš do divadla?

Hlavně asi podle toho, jestli je to klasika, jestli to znám nebo mě ten autor zajímá, pak asi obsazení a samozřejmě nějaký obsah toho, když čtu, o čem to je, tak na to jdu. Všechno dohromady.

Podle čeho se rozhoduješ, když už teda něco vybíráš?

Úplně upřímně podle času, jestli na to mám čas. Takže jestli se najdou nějaké věci v týdnu, jako časově. Když mám pak ten čas a i tu energii, protože každý večer jsem někde jinde. Ale jinak, když mě to aspoň něčím zaujme.

Dáš třeba na doporučení?

Určitě. Určitě, hlavně proto, že se bavím se spoustou lidí z divadel, tak každý přinese něco jinýho. Takže taky na to doporučení, tam je vždycky hrozně moc faktorů.

Čteš recenze?

Čtu recenze. Bohužel čtu recenze. (**Bohužel!**) Jo, protože na jednu stranu mě se něco třeba hrozně líbí a pak to někdo shodí. Já si říkám, jo super, nemůžu z toho spát a pak někdo napíše zase úžasnou recenzi na to a já jsem z toho zklamaná. Ale to je vždycky hrozně individuální ty recenze. Jeden napíše to, jeden to, takže ono to je takové, to člověk si musí říct sám za sebe, jestli se mu to líbilo nebo ne. Ta recenze je taková. Moc se jima neřídím už tolik jako dřív.

Polemizuješ nějak s tím názorem třeba vnitřně?

Jo, to určitě. Stalo se mi to hodněkrát. Když jsem třeba četla v Divadelních novinách nějakou recenzi na něco, u čeho jsem si říkala, že ten chlap snad ani neseděl v tom divadle, protože mi přišlo, že byl na něčem jiným. Ale někdy třeba jako souhlasím, ale někdy jsem jako našťvaná, že s těma novinama hodím a říkám blbec.

V jakých médiích to teda sleduješ?

Ty Divadelní noviny, to jsou jako takový ty, co беру pravidelně. Ony občas v Reflexu vychází nějaké recenze a v různých novinách, vím, že i v nějakým denním tisku, že občas narazím na nějakou recenzi, že tam jsou.

Takže tištěné?

Tištěné. Já jsem zastánce tištěných.

Na internetu?

Na internetu ani tak ne. Spíš ten tisk, ale je to třeba i tím, že nemám v práci internet, tak si denně nakoupím prostě hromadu novin a přečtu si je.

Sleduješ třeba nějaké kulturní pořady v televizi?

Divadlo žije!, Kultura.cz, tady tyhle pořady.

Proč jsou ti třeba blízké?

Je jich málo těch kulturních pořadů. A o těch divadlech mi přijde, že jsou vlastně jen tyto nejméně známé. Ale možná by se jim mohla protáhnout jen stopaž. Je jich málo, ale to divadlo potřebuje propagaci a nemá ji třeba jako filmy.

A znáš třeba ty kritiky a vybíráš si podle toho, kdo to píše?

Jo, znám Justa, Hulce. Pak filmová, to dělá Spáčilová, nevím, jestli dělá vůbec divadlo. Ale tihle

dva, ale v těch divadelních novinách jsou občas i nějací noví, tak ty si taky přečtu.

Znáš třeba režiséry a máš přehled, kde režírují?

Jo, určitě. To je taky jedno z toho, podle čeho to dělím. Když to dělá někdo, koho neznám, tak mě to zajímá na jednu stranu víc, na druhou trochu s obavama, že neví, co může čekat.

A jak bys popsala režijní styly těch režisérů třeba jednotlivě?

Je to anonymní, že jo? (**Určitě.**) Tak Morávek je poslední dobou dost uřvanej, no hrozně uřvanej. Mi přijde, že vykopává starý věci a to, co teď dělá Leoše, už jsem osmkrát slyšela zespodu z foyer a už na to nemám ani odvalu zajít. Hrozně přemrštěný. Hromada lidí, hromada řevu, hromada kostýmů a všeho a pára. Jako co dělal třeba dřív Sto roků kobry, jako Dostojevské, tak to byla pecka, na to se nedá říct nic špatnýho. Ale třeba ten Leoš jak říkám, tam jako nemám ani odvalu jít. Zbožňuju Mikuláška, protože ten když dělá v Huse, tak je to něco úplně jinýho, v té Redutě je zase takovej, že se zase hodně odváže, jde až do takových věcí, na které lidi tady nejsou zvyklí. To divadlo, co dělá v Huse je zase trošku umírněnější.

Jsi říkala, že ty reakce můžou být jiný. Všimáš si, jak reaguje publikum?

Určitě. Teď jsem byla na veřejné generálce v Redutě na Buržoazii a za mnou tam seděli mladí, taková skupina, tak ti to pobrali v pohodě, ale pod náma seděla řada důchodců, takže tam se někdo sbalil a odešel, takže to třeba nepobral. Některý věci v Redutě jsou třeba až moc, třeba ta Buržoazie, tím že je taková specifická, že ne každému se to bude líbit, jako fakt na to musí být člověk hodně otevřený, aby prostě řekl, jo tohle je dobrý, nebo to prostě nějak pobral.

Myslíš, že se dá nějak specifikovat publikum, které chodí do Husy?

Tam je několik kategorií těch lidí, co tam chodí. Chodí tam lidi, co tam chodí prostě už léta, třeba dvacet let do té Husy, ale to už jsou lidi zvyklí na ty nové věci. Třeba starší ročníky jsou zvyklí na ty věci, co se tam dějí, že už je to třeba nepřekvapí. Pak tam chodí lidi, co jsou tam třeba poprvé a vidí třeba Fausta, že vyjdou jednou za rok a ten je na ně jako třeba hodně těžkej. A pak jsou tam mladí, kteří chodí třeba pravidelně jako studenti. Takže takové tři kategorie stálí starší, pak ti, co nechodí pravidelně a ti mladí, to jsou třeba jamáci, z divadelní vědy.

Myslíš, že by se dalo nějak vymezit to publikum vůči ostatním divadlům v Brně?

Třeba oproti národnímu, tam chodí třeba úplně jiní. Tam jsou zvyklí na klasiku, žádné nové věci. Chcou vidět Romea a Julii, tak vidí Romea a Julii. Do HaDi a Husy chodí lidi, kteří mají rádi nové věci a že za nima jdou, tak to si myslím, že je ten hlavní rozdíl.

Třeba oproti Městskému?

V Městském jsem teda upřímně byla asi tak jednou nebo dvakrát a já tady tu muzikálovou scénu moc nemusím. To je pro mě zábava jako pro někoho, ale jako z divadlem to pro mě osobně nemá až tolik společného. Ani to není nic, co by mi něco řeklo, že neodejdu z toho divadla s pocitem, že z toho žiju ještě tři dny. Jdu z Městského a řeknu si jo dobrý, ale jdu z nějaké hry tady odtud a je to na zamyšlenou. Je to jednoduchý.

Jaký máš pocit, na jaké publikum se Husa cítí?

Těžko říct, protože každý ten režisér tam dělá něco jiného pro nějakou jinou skupinu. Třeba to, co dělá Jirka Jelínek je prostě pro mladý, to pro starší generace prostě není, on má tak specifický druh humoru, že to fakt poberou mladí a ne staří, kteří si řeknou ježiši co je to za ptákovinu. Takže to je fakt hrozně individuální. Třeba když se hrál Hamlet, přišly starší ročníky, mladší tam nepřišly. Je to hrozně individuální hra od hry, režisér od režiséra. Právě tady ty divadla mají tu výhodu, že je navštěvují jako různé sorty lidí.

Dalo by se to publikum rozdělit třeba z hlediska nějaké společenské třídy?

Jestli myslíš třídy jako třídy, tak je to taková střední vrstva. Ale i když taky je to hrozně specifický. Ale vím, tím, jak tam ještě pracuju, tak tam vidím pokaždé úplně jiný lidi. Tam je to těžký říct nějak určitě.

Co si myslíš o tom, jak oni dělají ty různé mimodivadelní aktivity? Dělali Kabinet Havel a tyhle věci.

Určitě je to zajímavá věc. Ale myslím, že je to akorát pro takové ty zájmové skupiny. Já teda upřímně jsem neviděla tady ty kabinety.

Já spíš myslím tvůj názor, proč si myslíš, že to to divadlo dělá?

Tak určitě to dělá kvůli penězům, aby se do toho divadla nějakým způsobem dostaly peníze, to je jedna strana. Potom, aby se člověku taky něco nabídlo, ale stejně je toho pořád málo. Ono se třeba hraje třikrát do týdne a zbytek je to divadlo prázdný. Kdyby se třeba natáhly další soubory nebo pozvali někoho na hostování, tak je to lepší. Ty divadla jsou v určitých dnech úplně prázdný a nevyužitý, přitom se dá udělat spousta věcí.

Myslíš, že se ten Provázek určitým způsobem vymezuje, že má nějakou charakteristiku?

Tak tím, že je to experimentální divadlo, tak už jen tím, že experimentuje s těma představeníma. I s tím, že klasiku převedou a udělají ji jinak, že se do toho snaží zapojit vždycky něco svýho. Že to není jen takové to, tady mám nějakou hru, takhle ji zahraju, ale prostě dám do toho něco svýho něco předělám něco dodělám, vezmu to takhle jinak, protože tím, že se takhle experimentuje.

Chodíš s někým do divadla?

Jo, víceméně jo. Ale chodím i sama, když nikdo není. Ale většinou chodím s někým.

A jsi ty ten iniciátor?

Určitě. Vždycky jsem to já, kdo řekne na to jdeme. Jo, vždycky já.

A jak rychle?

I klidně třeba hodinu dvě před začátkem jsem schopná. Jo, pokud se uvolní lístky. Stalo se mi párkrát, že se prostě večer něco nedomluví nebo tak se jdu pak někam podívat.

A spojuješ to divadlo s ještě nějakou další společenskou událostí?

Jak to myslíš?

Třeba když jsi s kamarádama, tak pak posedět v hospodě?

Jo, to určitě, to k tomu patří. (smích) Jo, to k tomu vždycky patří.

A jak to probíhá v té hospodě?

Tak vždycky se jde z nějakýho špílu a teď se to řeší. Jako i když беру do divadla někoho, kdo tam byl naposledy na základní škole, tak se snažím získat jeho názor. Jako vždycky se to řeší, aspoň nějaký určitý čas.

A ta diskuse je pro tebe nějak cenná, že byste se byli schopní pohádat nebo jak moc diskutujete?

To se mi zatím nestalo. I když třeba když jdu s kamarádama z divadelních věd, tak na to mám třeba jiný názor nebo s někým z uvaděčů. Většinou takhle s těmi co se pohybují v těch divadlech, ne s těmi, co dovedu z venku, ti většinou řeknou, že se jim to líbilo nebo nelíbilo. Tam si vysvětlíme třeba věci, které jsem já pochopila a oni třeba ne. Ale že bych se dostala do nějaké vášnivé debaty s někým, to se mi teda nestalo jako takhle, to většinou na té naší půdě.

To jsem zapomněl. Když vidíš nějaké představení, stane se ti, že třeba zpětně dohledáváš

recenze, abys tam třeba něco pochopila?

Jojojo. No něco pochopila, to spíš ne, to na to jdu radši podruhé. Když u nějaké věci vlastně nevím, jestli se mi líbila, nelíbila, tak na to jdu znovu. Spíš jdu radši víckrát než abych si dohledávala nějakou recenzi. Spíš si sama udělám ten názor.

Kdyby ti to divadlo kolidovalo s nějakou akcí, tak co je důležitější?

Otázka je, co by byla ta druhá varianta. (**Třeba kino.**) Kino asi ne, to by nezvítězilo určitě. Ale to by se muselo stát něco, že by přijela nějaká kapela, která tady ještě nikdy nebyla, ale to jsou výjimky jako třeba nějaká rodinná oslava nedej bože. (smích) Což ale málokdy se stane.

Kdy jsi poprvé začala chodit do divadla?

Vím to přesně. V roce 2005, bylo to někdy na podzim, bylo to do Husy na provázku a byla to hra Pulp Fiction jednička podle E. A. Poa. To si pamatuju, to bylo úplně první představení, od té doby jsem tu v divadle vlastně pořád. Jako na tom představení jsem byla si šestkrát. To bylo něco tak úžasnýho, že mě to tehdy chytlo.

Čím to bylo tak působivý?

Výborně obsazený, tam to bylo tehdy ještě složení Luboš Veselý tam byl, Radim Fiala, Dita Kaplanová, Aťka Ambrová, Mira Nosek. Prostě tím obsazením a pak hlavně, Poe je taková moje srdcová záležitost už prostě od nějaké doby a pro mě je to ještě spojený jako kdyby s tím autorem a ještě jak to bylo podané jako styl, tak to bylo úžasný jako. To mě nadchlo úplně. Že jo, na základce jsme chodili tady do Mahenky a to nás posadili na Marii Stuartovnu a tady dvě a půl hodiny sedíte a koukejte se na balet. To se mi právě jako zprotivilo tady tímhle tím. A pak najednou přišlo tohle, objevila jsem Husu na provázku a najednou jsem začala to divadlo vnímat úplně jinak. Už to nebylo to za trest, že sedíte dvě a půl hodiny na baletu, ale fakt se v tom divadle můžete pobavit, jsem zjistila.

Máš oproti tomu nějaký zážitek, který byl negativní v divadle?

No určitě Marie Stuartovna. Jsou prostě asi věci, které lidi skousnou až někdy v důchodu, kdy se na nějaký ten balet nebo operu půjdu podívat, ale v téhle době to není nic, co by mě nějak extra lákalo. Tak to je asi tohle, co mám a pak Bídníci v Praze. To je prostě ta muzikálová scéna, kterou já nemám v sobě.

Tak jezdíš do Prahy?

Byla jsem omylem jednou na těch Bídnicích a už nepojedu. Hromada peněz, blbě nazvučený.

A na Provázku nějaký takový zážitek?

No tak teď asi toho Leoše, kterého jsem zatím jen slyšela. Ale nestalo se mi zatím, že bych na něco nechtěla jít, ale na toho Leoše, kde mi to případně jako hodně přehnaný, si asi nepřeju ani jít. Vím, že se jednou překonám a půjdu, ale zatím až příští sezonu.

Odešlas někdy o přestávce?

Ne, to beru jako hrozný výraz neúcty, když se tam ti lidi jako nějakou dobu snaží, mají denně zkoušky, aspoň dočkat do toho konce, i když se mi to třeba moc nelíbí, tak to nějak vydržet.

Proč vlastně chodíš do divadla?

Je to takový pocit, že se můžu oprostít od reality, můžu dvě hodiny strávit v nějakém jiném světě a pak nad tím přemýšlet. Mám pocit, že mě to něčím naplňuje. Je to víceméně relaxace.

Tak to může udělat i film.

Tak ty filmy taky, ale na ty filmy jsem asi celkem náročný divák, že na ty filmy musím mít náladu. Na to divadlo mám víceméně vždycky. To jak je to živý, že se do toho člověk může zapojit. Tak na

film, když nemám náladu, můžu na něj koukat dvě hodiny a stejně z toho nic nemám. V tom divadle to donutí přece jenom člověka se do toho zažít trošku a nesedět tam tak jako před televizí.

My jsme se bavili o těch hercích, tys říkala, že je znáš. Sleduješ třeba i práci mimo?

Ehm, jojojo, určitě. Jako snažím se co to jde vyjet třeba někam ven nebo když mají jiné projekty nebo hrají v jiných divadlech, tak se snažím jít podívat aspoň tam. Jirka Kniha hraje v Huse, Komediomat jsem viděla naživo, takže takhle se za nima jako pohybuju.

A co režiséři?

Režiséry ani tak moc ne, to spíš ti herci. Že bych jela třeba za něčím, jako že Morávek dělá něco v Hradci, že bych tam jela, ne to ne. Až přijedou sem.

Kterého herce tak sleduješ, který tě zajímá?

Asi tak ti mladší, že jsou mi blíž. Jako když je třeba někde Bob nebo Jirka Kniha, Jirka Jelínek s Divadlem DNO jako oni tak cestují. Takže tady ti mladší spíš, ale to je tím, že je znám osobně.

Dokázala bys vystihnout a popsat pocit po dobrém představení?

Naposledy jsem viděla Doktora Faustuse u nás a můžu říct, že jsem z toho tak tři dny nemohla dostat, takže byl to na jednu stranu hrozně příjemný zážitek, že mě to takhle chytlo, na druhou stranu jak je to laděný do takové té manózy, jak oni to popisují takový ten zvláštní psychický stav, tak to bylo na jednu stranu hrozně příjemný, na druhou mě ta nálada tři dny nepustila, taková ponurá, takže to jsou takový zážitky teďka. Teď jsem byla na té generálce, která byla v deset hodin dopoledne, tak jsem z toho šla taková jako hlavu v pejru, že jsem nevnímala. Tak stavy jsou takové, že si je jako odnesu z toho divadla.

Co si vybavíš, když si vzpomeneš na příjemné představení?

Určitě si vybavím nějakou scénu. V každé té hře je něco, co člověka dostane, na co si vzpomene a má z toho husí kůži. Z každého představení.

A jak to ovlivňuje tvoje momentální nálada?

Tak když si vzpomenu na něco veselého, tak se tomu dokážu smát třeba celý večer, že mi to tu náladu zvedne. A pak jsou věci, který mi třeba něco připomenou něco ze života a nějaké okamžiky mi to připomenou a na tom jádru to asi moc nepřidá.

Záleží třeba na tom, jaký máš den? Momentální nálada?

Jo, určitě, když je to veselý kus, tak to tu náladu zvedne nebo podpoří. Já se spíš snažím před tím představením vypnout, hodit to za hlavu, nechat to venku a užít si to představení. A pak buď se to vrátí zpátky nebo už ne.

Vnímáš tu historii toho Provázku nebo ten kontext, když tam jdeš. Má to pro tebe význam?

Má to úžasnou atmosféru, když si člověk představi, kolik tama lidí už prošlo, kteří mezi náma už třeba nejsou nebo jsou teď někde jinde, třeba Donutil nebo tak. Je to takový, že jsem na to hrdá, že pracuju v Huse, že tam byl Bolek, Donutil. Tak je to takový, že to beru jako plus pro sebe, že to je něco, čím se prostě já ráda pochlubím. (**Že to máš na vědomí.**) Jojojo. A dostane se to třeba do toho okolí a jsem ráda, když se na mě lidi obrátí, že potom třeba spoustu lidí, kteří nikdy nebyli v divadle pak do toho divadla přitáhnou.

A myslíš, že to divadlo nějak pokračuje v té tradici?

Myslím, že v tuto chvíli nee. Rozhodně ne. Je tam hrozný průšvih s těma inscenacema, myslím si celkově s tím vedením, že je tam taková blbá nálada v tom divadle.

Co to dělá?

Ted' jsme se bavili třeba s Bobem Miklušem, že ho štve, že se nezkouší třeba nějaký úplně nový věci. Vytáhly se znovu Lásky, zase se zkouší Cirkus. Že se vytahují starý věci, není nic nového jako byl Faust, ale to je taková kapka v moři. Chtělo by to jakoby něco nového, co by ty lidi přitáhlo, když se ty hry pořád opakují, tak ti lidi samozřejmě už tam potom prostě nebudou. Takže si myslím, že je tam ted' problém s tím, že tam chybí nějaká nová krev i v tom vedení. Nějak se to tam zastavilo, blbá nálada tam panuje, mezi zaměstnancema, mezi hercema a i v tom divadle je to poznat, že to není to pravé ořechové.

A co je tak tvoje nejoblíbenější divadlo?

Tak já mám ty tři HaDi, Husu a Redutu, kam jdu minimálně aspoň dvakrát do měsíce.

Jak se ti líbí ted' ta práce HaDivadla?

Já jsem ted' nadšená z HaDivadla. Je tam pořád něco nového. Ted' jsem byla na té Tajné zprávě na generálce. Je to prostě něco úplně jiného. Je vidět, že je to autorská inscenace a je to super. Myslím si, že Marián Amsler je pro HaDivadlo naprostá výhra. Ten, co dokáže vykouzlit na tom jevišti je prostě super, jako Holubi, to je něco tak šíleného, že se na to těším vždycky. Dneska jdu na Hitlera. Chodím tam asi tak poslední dvě sezony. Z Holubů mám i plakát nad postelí.

Kolikrát za měsíc jdeš do divadla?

Když nepočítám práci, tak asi tak minimálně 4x, 5x jdu jako vyloženě na představení. Nepočítám, že mám službu a jdu se dívat. Ale jak říkám, tak 5x do divadla jdu.